

**Міністерство освіти і науки України
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради
Дніпровський державний медичний університет
Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка
Харківська державна академія фізичної культури**

**ФІЗИЧНА РЕАБІЛІТАЦІЯ ТА
ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНІ ТЕХНОЛОГІЇ: РЕАЛІЇ
ТА ПЕРСПЕКТИВИ**

**Збірник наукових матеріалів XI Всеукраїнської науково-практичної
конференції**

27-28 листопада 2025 року

**PHYSICAL REHABILITATION AND HEALTHSAVING
TECHNOLOGIES: REALITIES AND PERSPECTIVES**

**Collection of materials of the XI All-Ukrainian Scientific and Practical
conferences**

November 27-28, 2025

Полтава 2025

K-Taping є лікувальним методом з широким спектром дії, який має потенціал для майбутнього розвитку. Накладення K-тейпу одночасно сприяє зменшенню набряку, покращує циркуляцію лімфи та крові та за допомогою посилення пропріоцепції сприяє нормалізації функції м'язів, також розвантажує зв'язки та сухожилля. Зазвичай при накладенні k-тейпу відбувається швидке зменшення болю та поліпшення функції суглобів та м'язів. Результатом аплікації є формування хвилеподібних складок тейпу та шкіри. За допомогою даного ліфтингу шкіри збільшується простір між шкірою та підшкірною тканиною. Тим самим покращується дренаж лімфи з даного простору в лімфотичну систему, що зменшує тиск на болючі рецептори і веде до зменшення болю. За рахунок формування складок тейпа тканини постійно піднімаються та опускаються під час скорочення м'язів під час руху тіла. Лімфотичний дренаж і циркуляція крові стимулюються так як дію насоса. Рух забезпечує постійне переміщення шкіри, що стимулює механорецептори та біль слабшає.

Кінезіотейпування показало значущу ефективність у зменшенні больового синдрому при латеральному епікондиліті порівняно з симуляційним тейпуванням у тенісистів підліткового віку.

Траверсе Г.М., д. мед. н., професор
Національний університет

«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка

РОЛЬ БАТЬКІВ У ПРОВЕДЕННІ РЕАБІЛІТАЦІЙНИХ ЗАХОДІВ У ДІТЕЙ З ГЕНЕТИЧНИМИ ПОРУШЕННЯМИ ОБМІНУ РЕЧОВИН

Діти з генетично обумовленими порушеннями обміну речовин достатньо часто мають складні та інтенсивні потреби з боку охорони здоров'я, а їхні родини часто стикаються з труднощами у отриманні високоякісних орієнтованих на родину медичних послуг. Покращення догляду потребує складних втручань, що включають велику кількість компонентів та зацікавлених сторін, адаптованих до конкретних методів догляду.

Метою роботи було вивчення досвіду залучення батьків до проведення реабілітації дітей з генетичними порушеннями обміну речовин.

Спадкові генетичні метаболічні захворювання (СГМЗ) є рідкісними випадками та часто діагностуються вже у ранньому віці. Загальна поширеність такої патології у світі становить за оцінками науковців 50,9 на 100 000 дітей, народжених живими. Родини, які живуть з рідкісними захворюваннями, мають ті ж самі стреси та напруження, що й будь-які родини, члени яких страждають на більш поширену хронічну патологію. Разом з тим, проблеми, що пов'язані з рідкістю захворювання, створюють додатковий тягар, вимагають від батьків навичок, які не вкладаються в звичайні межі, що зазвичай є необхідними для виховання дітей з більш поширеними захворюваннями.

Батьки, які опікуються дитиною з рідкісною патологією, часто відчувають себе покинутими та зазнають інтенсивного інструментального та

соціального стресу. Вони пов'язують цей болісний досвід з труднощами у отриманні точного діагнозу, обмеженим доступом до спеціалізованої медичної допомоги та ефективного лікування.

Значна кількість дітей з СГМЗ потребують складної та інтенсивної довготривалої медичної допомоги. Батьки дітей, які мають таку патологію постійно стикаються з численними психосоціальними проблемами. Саме тому реабілітаційне втручання у дітей з вродженим порушенням метаболізму повинно бути орієнтованим на сім'ю з визнанням провідної ролі членів родини у реабілітації дитини. Саме рідні та близькі маленького пацієнта часто є експертами щодо потреб у догляді за дітьми з орфанними захворюваннями.

Разом з тим, батьки дитини стикаються з численними проблемами вже на етапі діагностики захворювання, враховуючи, що деякі захворювання діагностуються на етапі програми скринінга новонароджених, інші – потребують тривалого та докладного, іноді дороговартісного клінічного та лабораторного обстеження.

Навіть за умов високої адаптації батьки дітей з СГМЗ зазнають значного стресу, що пов'язане з проблемами, що виникають у наслідок необізнаності їх щодо перебігу захворювання, можливих методів лікування та реабілітації, прогнозу. В процесі виховання дитини батьки поступово набувають досвіду та стають експертами догляду та реабілітації своїх дітей. Науковці відзначають, що медичні працівники та фахівці з реабілітації повинні перш за все приділяти значну увагу навчанню членів родини догляду та рутинним заходам реабілітації дітей з СГМЗ. Дослідження показали, що батьки та інші члени родини пацієнтів з генетичними метаболічними порушеннями часто помічають зміни у своєму сприйнятті часу. На їх думку, життя стає менш передбачуваним, порушується звичайний його ритм. Батьки часто відчують невпевненість, занепокоєння щодо майбутнього, що підсилює стрес.

Члени родини можуть відчувати брак часу та постійну потребу здійснювати догляд, що призводить до перенавантаження та втоми, тому медичні працівники мають всебічно сприяти розвитку навичок реабілітації та догляду хворої дитини у її близьких.

Дослідження, яке було проведене у амбулаторному відділенні генетики і метаболізму у лікарні університету Султана Кабуса в Омані серед родин, які мали дітей з вродженими порушеннями метаболізму, показало, що навчання батьків та членів родин таких пацієнтів методам щоденної реабілітації та догляду має добрий результат. Відзначено, що батьки з більш високим рівнем освіти досягають вищих успіхів у досягненні цілей у реабілітації дітей з СГМЗ.

Таким чином, усі автори визнають важливість ролі участі батьків та членів родини у проведенні щоденної рутинної реабілітації дітей з СГМЗ, тому є необхідним максимально раннє, бажано, безпосередньо після

народження, навчання родини дитини методам реабілітації та догляду кваліфікованими фахівцями з реабілітації.

Тур А., студент
Кетова О.М., к.мед.н., доцент
Національний університет

«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

РЕАБІЛІТАЦІЯ ДІТЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Інвалідність у дитячому віці є значною медико-соціальною проблемою, яка вимагає комплексного, міждисциплінарного та індивідуалізованого підходу. На жаль, кількість дітей з інвалідністю та різними функціональними обмеженнями продовжує зростати, що підвищує актуальність розробки та впровадження ефективних реабілітаційних програм.

Ефективна реабілітація дітей з інвалідністю базується на мультидисциплінарному підході, що охоплює медичні, педагогічні, психологічні та соціальні аспекти. Фізична терапія спрямована на відновлення та розвиток рухових функцій, покращення рівноваги, координації, м'язової сили та загальної моторики. Вона включає лікувальну фізкультуру, масаж та гідрокінезотерапію.

Ерготерапія фокусується на розвитку навичок самообслуговування, гри та шкільній діяльності, що є критично важливими для інтеграції дитини у суспільство та досягнення максимальної незалежності. Логопедія забезпечує корекцію мовленнєвих порушень, покращує артикуляцію, фонематичний слух та комунікативні навички.

Психолого-педагогічна корекція необхідна для роботи з когнітивними порушеннями, емоційно-вольовою сферою та соціальною адаптацією. Важливою є також психологічна підтримка сім'ї дитини.

Соціальна реабілітація сприяє інтеграції дитини в суспільство через інклюзивні освітні програми та залучення до соціальних заходів.

Сучасні реабілітаційні програми активно інтегрують інноваційні технології, що значно підвищує ефективність втручань:

Роботизована терапія – це використання екзоскелетів та роботизованих пристроїв для тренування ходьби та функцій верхніх кінцівок. Доведено, що ці методи забезпечують більшу інтенсивність тренувань порівняно з традиційними.

Віртуальна реальність (VR) та відеоігри застосовуються для створення ігрових, мотивуючих середовищ, що стимулюють рухові та когнітивні функції. Такий підхід робить процес реабілітації більш захопливим для дітей. Телереабілітація – це надання консультацій, моніторингу та корекційних занять дистанційно, що є особливо важливим для родин, які проживають у віддалених районах.